

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2.
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet

*Mert megjelent az Isten idvezítő
kegyelme minden embernek.*

Tit. 2, 11.

A gyűlöletes ünnepek...

: bünt és ünneplést el nem szenved-
hetek. Ujholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem: ter-
hemre vannak és eláradtam viselni

És 1/13-14.

Az emberek rendszerint örülnek az ünnepeknek. Örülnek, mert a pihenést, a tovább alvást, a jobb ebédet, a kalácsot, a szórakozást, az ajándékokat és a hétköznapi robotból egy kis változatosságot látnak benne. Egyesek az ünnepekkel kapcsolatban a templomra és Istenre is gondolnak és elhatározzák, hogy az ünnep napjaiból, egy fél, sőt talán majd egy egész órát is juttatnak Istennek és ezen elgondolásuk után, boldog önelégültséggel állapítják meg, hogy ők milyen „vallásosak”, „kegyesek” és elgondolják, hogy a jó Isten milyen boldog lehet, hogy ők a templomba is elméltóztattak fáradni. Hogy az ünnepnapok többi idejében hol jártak gondolataik és ők maguk is; és templomba menésükben is mennyi a hiuság és az önzés, arra nem gondolnak.

De ezzel szemben, kedves lélek olvasd csak hogy a fenti versekben mily keményen szól Isten. — Ünneplést el nem szenvedhetek és ünnepeiteket gyűlöli lelkem. — Isten gyűlöli az ünnepeket, melyeket az emberek az Ő szent nevével kapcsolatban, saját maguk számára csináltak. Gyűlöli azt a karácsonyt, ahol nem a megszületett Jézus Krisztus, hanem a bevásárlás öröme, vagy gondja a központ. Istennek nem kell az olyan ünnep, ahol az ünnep külső fénye, vagy pompája előbbrevaló, mint a szív tisztasága. Nem szenvedheti azt az ünnepet, ahol az ember a bibliai gazdag módjá-

ra akar a terített asztal mellett vigadozni, lakomázni, éjszakázni, míg az, Kinek nevét ünnepül használják az ünnephez, — az Ur Jézus, — csak szegény Lázárként kegyelemből oda-szórt morzsákat kap. Istennek, nem test, hanem lélek szerint való ünneplés kell. A szent, béke, szeretet ünnepe, a karácsony utálatos előtte, ha te nem a betlehemi pásztorok, angyali hívásra engedelmes alázatosságával akarsz tisztességet tenni neki. Utálja a pirosbetűs újévet is ha nem viszed életedből az elmúlt esztendő nyomoruságait, bűneit eléje és nem kéred, hogy az Ur Jézus drága vére fódözze azt be és adjon erőt az eljövendő évben, — mely talán utolsó számodra e földi életben, — hogy növekedj a hitben, a reménységben, a szeretetben: hanem az ujévi malactól, a kéményseprőtől, az átdorbézolt éjszakától várod a „boldog-ujévet”. Isten előtt ocsmány káromlás az a husvétli ünnep is, mely Jézus Krisztus értünk elszenvedett csúf-ságát, halálát, kínjait és győzedelmes föltámasztását ürügyül használja az ivásra, locsolkodásra és édes pálinkára, pirostojásra, mulatságra gondol és megelégedezik arról Akié a tisztesség, hatalom és dicsőség, Kinek minden áldást és kegyelmet köszönhet, de hálás lehet minden nehézségéért is mert azokon keresztül is közelebb akarja vonni magához, hogy megtapasztalhassa, hogy Isten közelsége mily igen jó.

Kedves lélek, ki e sorokat szeded, e lapot nyomod, hajtogatod, küldöd és ki olvasod és — talán mosolyogva félredobod, — engedd, hogy szeretettel megkérdézzek, a te ünnepeid nem lesznek gyűlöletesek Isten előtt???

(l. j)

Tartalom:

1. ... a gyűlöletes ünnepek. (l. j) — 2. Az élet fejedelmének képe. — 3. A karácsonyfa története. — 4. A jó kezdet. (R. M.)
5. Kis mesék — nagy gyermekeknek. — 6. A szent és bűnös szegénypir. (l. j) — 7 — Köszönöm szépen. (l. j) — 8. Vigyázatok.
9. Miért mennek az emberek a tempomba? — 10. Az igaz ut (l. j) — 11. A belpoklos meggyógyítása. (Józan.) — 12. Karácsonyra. — 13. A. tuláradó élet (M. A.) — 14. Naponkénti önvizsgálathoz. — 15. „Miként vélekedtek ti a Krisztus felől?” — 16. Irodalom. — 17. Hírek a nagyvilágból. — 18. Hazai hírek. — 19. Kalászszedés. — 20. Szerkesztői üzenetek. — 21. Hol és mikor tartunk Isteniszteletet.

Az élet Fejedelmének képe.

Lélekben valék ott az Urnak napján és halék hátam megett nagy szót, mint egy trombitáét, amely azt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és utolsó: és Amit látsz ird meg könyvben és küldd el a hét gyülekezetnek, amely Aziában van. Efezusbán, Smirnábán, Pergánumban, Thiatirábán, Sárdisbán, Filadeliábán, és Laodicoában. Megfordulék azért, hogy lássam a szót, amely velem beszél: megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót: és a hét gyertyatartó között hasonlót az Emberfiához, bokáig érő ruhába öltözve és mellénél aranyövvel körülövezve. Az Ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapju, mint a hó és a szemei olyanok, mint a tüzláng: és a lábai hasonlók valának az izzólényű érchez, mintha kemencében tüzesedtek volna meg: a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása.

(Jelenések 1. 10—15.)

Az Ur Jézusról, állandóan az a kép lebeg szemeink előtt, amelyet az evangélisták irtak róla, melyben a kicsinységét és szegénységét látjuk. Szívesen szemléljük, amint fáradtan Jákob kutjánál ül és a szamaritánus nővel beszél, vagy amint a gyermekeket megáldja, azután ismeretes a keresztútja és halála is. De jó, sőt nemcsak jó, hanem szükséges is, hogy mi az Ur képét úgy is magunkévá tegyük, amint János apostol azi Pátmos szigetén látta. Mert végre is az Urat, nem szegénységében és szolgaságában fogjuk látni, hanem dicsőségben és isteni fenségben, János valóban alkalmas eszköz lehetett Jézus hatalmának teljében leírni: Lélekben valék az Urnak napján. — Szól János. Ha azt akarjuk, hogy Jézus nekünk fenségét és hatalmát nyilvánvalóvá tegye, úgy lélekben kell lennünk. Igen. Mindig lélekben kell lennünk és mégis mily ritkán vagyunk abban, azután János hátamögött hangot hallott, mint egy trombita hangját. Megfordult, hogy megismerje azt, Nekünk is így kell tenni minden esetben. Hallgatózni az Ur szavára és odafordulni, ha szólit minket. Az Ur harsona hangon szólit, de oly kevés ember fordul feléje. Az isteni igazság és hazahívás trombita szavát, oly kevesen veszik figyelembe. De János odafordult és hét gyertyatartót látott és középen egyet az Emberfiához hasonlót, aki egy hosszú köntöst viselt, aranyövvel körülkölte. János hét arany gyertyatartó között látta az Urat. Tehát az Ő közössége, egyháza körében. Megtartotta jszavát: Veletek maradok a világvégezetéig. Ott ár a gyülekezetek között, vigasztalva, erősítve, segítve és áldva ma is. János Emberfiához hasonlónak látja az Urat és az örökkévalóságban is ezt a hasonlóságot fogja magán viselni, mert Ő benne lesz az emberiség Isten trónjára emelve. De János az Ur ruházatáról is ír valamit. Egy hosszú köpenyben pillantotta meg Őt, mellén arany övvel. E tisztas ruhadarabnál gondoljunk hármassá méltóságra: a királyi, bírói, fő-

papi hivatalára, melyeket az Atyától kapott és elragadhatja-e valaki Tőle e ruhát? A katonák sorsot vehettek köntösére a kereszt alatt, de vajjon, hogyan állnak meg előtte? Köntösét az Ő dicsőségét, sem föld, sem pokol el nem ragadhatja Tőle. Oh ha ellensége vagy, miként fogsz reszketni és remegni a te holt hitedben, ha királyi, főpapi és bírói ruháját megpillantod? Pedig meg kell pillantanod!

Ékszerként az Ur, egy aranyövet visel derekán. Mi az Ur legnagyobb pompája? Nem övéinek benne való hite? A drága véren vásárolt közösség hite. Ez az az ékszer, mely oly drága neki. Az arannyilván a hitet példázza. A hét gyertyatartó is aranyból van, nem fából, kőből vagy vasból, hanem aranyból vannak és abból is kell lenni. Egy olyan közösség, amely a benne való hitet nem éli, az nem az Ővé és nem világitó gyertyája neki. Ellenben, ha te az Urban gyermekileg hiszel, látod a te hitteddel örömet és tiszteletet szerzel neki. A világ lenézheti és tagadhatja istenségét, de a benne való közösség mégis mindig legszébb éke lesz.

A tizennegyedik versben János az Ur fejét írja le. Az Ő feje fehér, mint a hó, mint a gyapju. Csodálatos, az egész fő, fehér, mint a hó. János példázatot nyújt, melyben először a tisztaságot ábrázolja. Jézus, a szeplőtelen tisztaság, előtte semmi tisztátalan meg nem állhat. Tökéletes igazság, tökéletes tisztaság. Mily tökéletesen hirdeti, hogy jelenlétében semmi tisztátalan, igazságtalan, szentségtelen meg nem állhat. Bűnös, hogyan akarsz te megállani az előtt, kinek feje hó fehér? Találkozunk hitben Jézussal és mi is tiszták leszünk. Vérem megtisztít minket minden bűntől. Mossál meg engem és tiszta leszek, — így imádkozott Dávid. Tudta, hogy a bűn egy borzalmas és tisztátalan hatalom, de azt is tudta és el is hitte, hogy az Ur megtisztíthat. Lélek, ha öntudatra ébredsz és fáj tisztátalanságod, az Ur teljesen meg akar tisztítani. Ne kételkedj kegyelmében.

Szemei, mint a tüzláng. Emlékezzünk meg, hogy mi ez? Jézus az élet fejedelme. Ő maga mondja, hogy Ő az élet. Tehát, nemcsak élete van, hanem Ő maga az. Egy ember szemeiből is kiolvasható, hogy mennyi élet van benne, mert mennél több az élet benne, annál beszédesebb pillantása. Mit mondhat az élet annak szemeiből ki maga az élet és annak forrása? Gondoljunk az Ő mindent látó szemekre. Ezek a szemek áthatolnak minden fátyolon, leplen, minden falon. Hová futhat az ember ezen tekintet előtt? A röntgen áthatol a testünkön, a csontokon, de a tüzláng tekintet átlát a szíven és nyilvánvalóvá teszi annak gondolatait, érzéseit. Minden csupasz és felfedett szemei előtt. Gondolod, hogy az Ur tekintete előtt elrejtethető valami? Ezer szikla nem fődhet el előle. Gondolj erre. Az Ur szemei, mint a tüzláng. Nem mutatja ez olthatatlan szeretetét is népéhez?

Nem lehet más, mint izzó szeretet, mellyel feláldozta magát értünk és e szeretet világít szemeből. De nemcsak ez. Nem beszélnek ezek szent és égő gyűlöletről minden bűn és tisztátanság ellen? Igen az örök Bíró lángoló haragjáról minden ellen, ami kegyelmét és drága vérével lábba tapossa. Istentelenek ezt a lángtekintetet nem viselhetik el. A hegyeknek és szikláknak fognak könyörögni, hogy rejtsek el a tüzláng elől.

János az Ur lábára is irányítja figyelmünket. Hasonló az érchez, melyet kemencében tüzesítettek. A mi Urunk, ki közösségének feje, dicsőségben van, de lábai, még a földön is izzanak, mint az acél a kohóban. Nem emlékeztet ez a kép minket az Ur üldözésére és szenvedésére a — többi testben? A fej már fölnt az ellenség annak nem árthat már, de tagjai még lennt kitéve gyűlöletnek, üldözésnek, szenvedésnek és kínzás tűzének. De dacára a gonosz és a világ minden tombolásának, az Urnak egy tagja sem semmisült meg ép oly kevéssé, mint Dániel három társa a tüzes kemencében, hová a tomboló Nabukodonozor juttatta őket. Az Ur lábai, mint az acél izzanak a tűzben. Vajjon nem kell-e itt megemlékeznünk földön való járásáról. Jött tüzet gyújtani e földre és mit szeretne jobban, mint azt, hogy az már a Szentlélek ereje által égne.

Az Ur hangját is leírja János. Mint egy csodálatos, hatalmas tüneményről szól arról. Hangja, mint a vizzugás. Aki egyszer egy hatalmas vizesés erős hangját hallotta és a tenger hullámainak dübörgését a szikla-gáton az megérti az Ur hangjának eme képét. János száműzetésében, ott a szikla szigeten gyakran hallotta a vizek zugását. Hatalmas, megrázó és főséges példázatot nyújtott az Ur ezen keresztül az Ő hangjához. Az Emberfiának hangja, a nagy vizek zugásához hasonlóan szétterjed, mint a hullám szerte hömpölyög. Mily vigaszt meríthetett János a vizek zugásából és mi mindent nem tett a pokol, hogy e zugást elnémitsa. Elnémithatta? Nem és nem is fogja. Ki állhatna e hang útjába? Jaj annak! Ti igazság ellenségei Jézus hangjának zugása ma is szerte hangzik a világban és elér a legtávolabbi szigetekig is. Csak te akarnál ellentállni?

(Vége köv.)

A karácsonyfa története.

Az az általános fölfogás, hogy a karácsonyfa állításának története pogány eredetű. A pogány germánok gyújtottak ünnepeiken fenyőfát és amikor a keresztény hitre tértek, ezt a szokást magukkal hozták. De ez tévedés. A karácsonyi fenyőfa állításának szokása alig pár száz esztendő és először Strassburgban találják nyomát. Körülbelül 1605-ben állítottak

először karácsonyfát. Az egyházak nem nézték jó szemmel a fenyőfát karácsony ünnepén, de hiába, mert a nép oly kedvesnek találta e szokást, hogy nem lehetett többé visszaszorítani.

De mi volt ennek az előzménye? A kutatók az alábbi feltevésre gondolnak. Mózes első könyvében szó van az életfájáról. Mint-hogy Adám és Éva napja december 24-ére esik, úgy gondolják, hogy az ő tiszteletükre almáfacskát állítottak be a szobába. Erre vonatkozólag több feljegyzést is találtak. Például a gazdagok odáig mentek, hogy üvegházakban kivirágoztattak almáfacskát, csak azért, hogy dec. 24-én este virágos almáfacskával lephessék meg családjukat. Később gyümölcsrel rakták meg az almáfacskát, nem mindig almával. De később azokon a vidékeken, ahol sok fenyőfa volt, az almáfacskát a zöldelő fenyőfával helyettesítették és azt is telerakták gyümölcsrel. Gyertyácskákat csak később illesztettek az ágakra, úgy, hogy bizony a karácsonyfa mai alakjának a története nem valami régi.

Tagadhatatlan, hogy a karácsonyfa kedves és bájos képet ad a karácsonynak, de vigyázzunk, hogy ez a nem is oly régi szokás el ne homályosítsa az Ur Jézust, kinek minden lábai elé vettetett és így a karácsonyfa állításának szokása is.

A jó kezdet.

Legelső legyen reggel ha felkelsz, hogy imádkozzál és olvassál lehetőleg egy félórát a Bibliából. Ez legyen legelső gondod és dolgod. Ha erre nincs idő, kelj fel egy órával hamarabb és akkor lesz elég idő. Mert ha reggel ima nélkül és bibliaolvasás nélkül indulsz el a napnak, ez annyi, mintha háborubá mennél fegyver nélkül. Aki pedig háboruba megy fegyver nélkül, sok sebet kaphat.

Reggel imádkozni és Bibliát olvasni annyit jelent, mint a napot jól kezdeni. Te reggel felkelsz: Jaj de sok dolgom van — mondd — és csak elhamarkodva imádkozol, vagy egyáltalában nem is imádkozol. Lázasan neki fogsz a munkának, de semmi sem megy úgy mint kellene, ideges leszel, kapkodsz, hiába erőlködsz, ha az Ur nem segíti munkádat, akkor nincs igazi előmenetel. A napnak huszonnégy órája van, ha idődből is megadod a tizedet az Urnak és ez két óra és huszonnégy perc, lásd bőven lesz idő arra, hogy imádkozzál és Bibliát olvass. Persze ujságolvasásra, rádióra, fecsegésre nem lesz annyi idő, de ez egyáltalában nem lesz baj.

Milyen más a napod, ha Istennel kezded, ha engedelmes készséggel Hozzá hajolsz már korán reggel. Az Isten parancsai iránt való feltétlen engedelmisség meghozza számodra az igaz békességet, boldogságot, elégedettséget,

Egy mély lelki békeesség jegyében fog lefolyni napod, ha mindenben Isten tetszését keresed. Az ugynevezett hétköznapok örökkévaló értéket kapnak. Az idegesség, ami legtöbbször a lélek nyugtalanságából származik, meg fog szünni. „Ha a vége jó, minden jó” — szokták mondani. De mehnivel inkább remélhetjük a jó befejezést, ha már a kezdet is jó. A jó kezdet, jó alap. Persze aztán egész napon vigyáznunk kell, hogy a jó utról le ne térjünk.

Saul, Izrael első királyának uralkodása szépen kezdődött, istenfélelmében. De mivel nem vigyázott később mindenben az Ur parancsolatára, megkezdődött a hanyatlás és végül a bukás. Három fiával együtt halt meg egy napon a harmezőn. A kezdet szép volt, de a vég dicstelen és gyászos.

Dávid kedves maradt az Ur előtt mindvégig. Igaz, az ő életében is voltak sötét napok, amikor elfeledkezett az Ur parancsolatáról. Láthatjuk a Szentírásból és az emberek életéből, hogy Isten a bűnt sohasem hagyja büntetlenül. Mihelyt valaki a bűnt elkövette, azonnal fellép a lelkiismeret vádja, még pedig minél tisztább lelkületű valaki, annál erősebben. S már ez magában véve büntetés, amelyhez azán büntetések is járulnak, ha nem igyekszünk bűneinket megbánni, elhagyni és a hibát legjobb tehetségünk szerint helyrehozni.

Salamon király kedves volt az Ur előtt és igen dicsőségesen uralkodott, de sajnos élete végefelé már nem volt hűséges az Urhoz. Ő, aki megépítette a nagyszerű jeruzsálemi templomot, melynek párja nem volt a világon, melynek még a falai is belül arannyal voltak bevonva, sőt a padlózatot is arany borított; ugyanaz a Salamon király később templomot emelt az undok bálványoknak. Büntetésképpen azután az Ur ellenséget támasztott neki és halála után országa kettészakadt.

A bűnre jön a büntetés vaskövetkezetes-séggel. Es Isten sujtókarját csak egy dolog tartóztathatja fel; az igazi magunkbaszállás, a teljes megalázkodás, mikor nem szépítjük, mentegjük bűnünket, hanem igazat adunk az Istennek, belátjuk, hogy méltán gerjd föl az Ő haragja ellenünk, ha vétkeztünk. „Engedd Uram ugy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.” Milyen dicső volna, ha az ünnepeket és az újévet ilyen helyesen kezdenénk, folytatnánk és végeznénk.

(R. M.)

Kis mesék —

nagy gyermekeknek.

Kellemetlen kíváncsiság

Egy vadász ment az erdőn keresztül fiacskájával. Hirtelen egy róka ugrik elő a bokorból és riadtan menekül az uton keresztül.

— Milyen állat volt ez? — Kérdezi a fiucska.

— Ez egy ragadozó állat — oktatta az apja

— Mi az a ragadozó állat?

— Az olyan kartékony állat, melyet irtani kell.

— Miért? érdeklődött tovább a kis kíváncsi.

— Mert elragadozza a csirkéket és megeszi.

— É mit csinál az ember a csirkével?

— Ne kíváncsikodj oly sokat te kotnyeles — intette le az apja.

Tanulság: Sok ember szeretettel és nyájasan oktat addig még — könnyen meg tud felelni!

A feltűnés művészete.

A zenekarban egy jelentéktelen hangszer szomorúan panaszkodott, hogy senki sem törődik vele, jóformán észre sem veszik.

Adjál hamis hangot, — majd meglátod milyen föltűnést fogsz kelteni. — tanácsolta a nagybőgő.

Tanulság: Sok lelket észre sem lehetne venni, ha valami — zavart nem csinálna.

A bölcsesség forrása.

— Honnan meríti a mi gazdánk ezt a rengeteg bölcsességet, — csodálkozott a papir a tudós íróasztalán.

— Belőlem — vágta rá büszkén a tintatartó.

Tanulság: Nem vagyunk mi néha ilyen neveltséges tintatartók?

Finom különbség.

Egy tolvaj behatolt egy udvarra, hogy valamit zsákmányoljon, de egyszerre egy mérges kutyával találta magát szemben. — Nesze egy darab kolbász és takarodj — dörmögte a tolvaj bosszankodva.

— Mi az, te megakarsz engem vesztegetni? — csaholta a kutya.

— Dehogy — felelte a csábító — én csak a te erényeidet akarom megjutalmazni.

— Az már más — morogta a kutya és mohón nekiesett a kolbásznak.

Tanulság: A ravaszság sokszor burkolja a bűnt az erény ezüst papírjába.

A szent és bűnös szegyenpír.

Ki ne ismerné a szegyet? Ezt a fájdalmas, kellemetlen, szomorú érzést, melyet valamely bűnös, helytelen, vagy ügyetlen cselekedetünk vált ki. A szegyen érzése benne van már a gyermek szívében is. Emlékszem, egyszer kis gyerek koromban a ligetben elbámészkodtam és édesapám helyett egy idegen úrba karoltam. Oh hogy elkezdtem sirni, mennyire

rösteltem a dolgot. És azután később, mennyi komolyabb alkalom és ok volt a szégyenkezésre. Így van ez mindnyájunk életében. Elszégyeljük magunkat, ha az utcán megbotlunk, vagy ha leejtünk valamit, vagy ha más ügyetlenséget követünk el és szégyeljük, ha az emberek valami gyarlóságunkon, bűnünkön érnek. Azt is tudjuk, hányan szégyenlik foglalkozásukat, szüleiket, testi fogyatkozásukat, betegségüket. Ez az ember szégyenkezése. Ez a szégyen, mely nem az ember bensőjéből fakad, hanem amelyet egy külső behatás vált ki: és pedig az a tudat, hogy az emberek meglátják, vagy megtudják. Az így szégyenkező ember nyugodtan eltekintene tévedése, bűne, gyarlósága fölött, ha senki sem látná és tudná fogyatékoságait. De nem ez az igazi szégyen. Ez a szégyen nem hoz áldást, nem visz Istenhez közelebb, mert nem a sziv szomorúságából, hanem sértett hiuságból és emberi gögből fakad és nem az Isten szerint való bánat, amely üdvösségre való megtérést szerez.

Az írásban is olvasunk szégyenkezésről és pedig olyanokról, mikor Istennek emberei szégyenkeztek, de nem emberek, hanem az Ur előtt. Ember nem érhetette őket valami szégyenletes dolgon, életük feddhetetlen volt, de ömaguk érezve hiányosságaikat Isten előtt szégyelték azt. A világ nem a bünt szégyelte és szégyenli ma sem, hanem a nyilvánosságot. Isten gyermeke azonban minden társadalmi helyzettől, nyilvánosságtól és emberi vélemény-től függetlenül önmagában szégyenkezik. Isten és saját maga előtt. A bibliai sáfár koldulni szégyelt az emberek előtt, (Luk. 16, 3.) de Istenhez való viszonya bizonyosan hidegen hagyta volna. De még a világ csak az emberek előtt tud szégyenkezni, Isten emberei az Urhoz kiáltanak szégyenletükben. Ezsdrás, ki tiszta jellemmel és szent igyekezettel akarta népét az Ur igaz tiszteletéhez és szolgálatához vezetni, megalázva kiált fel: Szégyenlem felemelni én Istenem az én orcámat tehozzád. (Ezsd. 6, 9, 6.) — Jeremiás próféta is Isten előtt szégyenkezett, amikor beismeri: Elborít minket a mi szégyenünk, mert vétkeztünk az Ur ellen. Jer 3, 25.) Tied Uram az igazság és mienk orcánk pirulása — szégyenkezik Dániel. (Dán. 9, 7-8.) Isten ezen embereinek nem volt okuk az emberek előtt szégyenkezni, mert megvetettségüket, félreismertségüket, egyszerűségüket a földiekben, nem szégyelték az emberek előtt, de igaz, őszinte szégyennel alázkodtak meg Isten előtt. És ezzel szemben mit látunk Isten gyermekeinél ma? Hányan szégyenkeznek világi módon? Hányan elkövetnek bünt, gyarlóságot, vagy más szégyelni való fogyatékoságot, sőt abban élnek és Isten előtt nem szégyenlik, de ha az emberek ismerik föl nyomorúságukat, akkor szégyenletükben adják a megsértettel, félrevonulnak, sőt elmaradnak a közösségtől és még ők haragszanak és érzékenykednek.

Egy gyülekezetből elmaradt egy lélek. Visszaesett a világba, a bűnbe. Mikor a volt gyülekezetéből szeretettel közeledtek hozzá, hogy megpróbálják visszavezetni a keskeny útra, akkor szomorúan mondta, hogy szeretne egy tisztább, egy igazi keresztényi életet élni, de szégyelli magát a közösség előtt. Oh kedves lélek, talán neked is van szégyelni való? De vajjon te is csak az emberek előtt szégyelled bűneidet, gyengeségeidet, vagy az Ur előtt és meghajolsz szégyenpírral az arcodon Tanulj meg ne emberek, hanem Isten előtt szégyenkezni Istennek szolgálni akaró lelkek is, hogy dugják sokszor hibáikat, bűneiket, megkötöttségüket az emberek előtt. Nos és az Ur? Ő mellékes? Az nem fontos, hogy Isten mit szól életünkhöz, csak az a fő, hogy a prédikátor, a testvérek valami tetszetős formát lássanak. Milyen szomorú, ha betoppanunk egy-egy lakásba, ahol éppen hangoskodtak, vitáztak, pöröltek és egyszerre a szégyentől elpirulva iparkodnak nyájas arcot ölteni. Addig nem kellett szégyenkezni, míg valaki nem jött? Jézus nem látta életüket, vagy szent jelenlétét nem kellett oly komolyan venni? Milyen nevetséges, mikor egy férfi, ki gyülekezetbe jár és még nem szabadult meg a dohányzás szenvedélyétől, mikor gyülekezeti testvérrel, vagy prédikátorral találkozik, a pipát, vagy más füstölő szerszámot zavartan és ijedten eldugja. Hát nem jobban kell a mindenható sziveket, veséket fűrkésző, életünk minden percét látó Istentől félni és előtte szégyenkezni és rettegni attól, hogy Őt megszorítjuk, mint embertől? Isten gyermekeinek hányszor nem kellene emberek előtt szégyenkezni, ha előbb Isten előtt szégyelték volna bűnös gondolataikat.

Azután vannak, kik bár szívesen fogadják egy kis közösség áldásait, de magát a közösséget szégyellik. A katonaságnál volt egy önkéntes bajtársam, kinek atyja rendőr volt. A tisztiiskolában azonban, mikor szüleink foglalkozását kérdezték, a fiu irult-pirult, és sehogyan sem akarta atyja becsületes állását bemondani. Más foglalkozást nem mondhatott, mivel volt közöttünk, aki közelebből ismerte őket, hát nagy keservesen azt nyögte ki, hogy a toloncházban a rabokat őrzi. Végül is hadnagynak segítette ki zavarából, amikor azt kérdezte, hogy talán foglár? Az apja pénze, melyen az önkéntesi zsinórt szerezte, jó volt, az anyagi segítség is kellett, de már becsületes, szerény foglalkozását nem találta magához illyőnek. Így vannak sokan az Ur Jézussal és a közösséggel. Nyugalma, békéje, áldása kell, de Ő maga nem. Pedig Ő nem szégyelte az embert atyafiának nevezni, (Zsid. 2, 11.) nem szégyelte magát odaadni bűneinkért. Ő hagyta ránk a közösség szükségességét, ahol szegény bűnös, elfáradt emberek egymás terhét hordozhatják és akkor mi szégyeljük azt? És főleg szégyelhetjük-e, amikor Ő, ki nem szégyelt bá-

rátunk lenni, viszont szent komolysággal figyelmeztet, hogy aki Őt szégyelli e parázna és bűnös nemzetség előtt, azt Ő is szégyelni fogja az Ő mennyei atyja előtt. (Márk 8, 38.) Ne szégyeld Őt, evangéliumát, közösségét, bármily szegény, kicsiny, megvetett legyen is. Oh hány gyülekezetbe járó lélek maradna távol egy közösségtől, ha olyan szedett-vedett emberekből állna az, mint Jézus tanítványainak csoportja. Tudatlan halászok, bűnös vámszedők, de Jézus nem szégyellte, hanem szerette és nevelte őket, hogy nyilvánvalóvá legyen, hogy e világ nincstelenjeit választotta ki Isten. Szégyenkezzünk az Ur előtt gyengeségeink miatt és a világ előtt se szégyenítsen és szomorítson más, mint az, hogy nem tudunk elég megszentelt életet élni. Viszont boldogítsa és töltsen el szívünket hálával az a tudat, hogy a világ ama nincstelenjeihez tartozunk, akit Megváltónk nem szégyel.

Azután vannak bizonyos munkák a közösségben, melyeket mintha szégyenletesnek és lealázónak tartanának. Vannak közösségi tagok, kik szívesen halgatják az igét, prédikálnak és rendezgetnek, szerepelgetnek, de a munkatereken válogatnak. Például, hányan tartják a persely körülhordást, énekkarban szereplést, vasárnapi iskolásokkal való foglalkozást, a vendégek fogadását a gyülekezetben, valami másod, vagy harmadrendű evangéliumi munkának. Azt gondolják egyesek, hogy ők már kinöttek az ilyen munkából. Jegyezzük meg, hogy Isten országában minden munka egyformán fontos, komoly és szent és éppen ezért, bárhová hív, vagy állít az Ur — ne szégyeljük azt, — hanem vadadóan, hűséggel és hálával telve iparkodjunk helytállni, nagy kegyelemnek tartván, hogy bármily szerény munkára is méltónak tart bennünket, ügyetlen, szegény bűnös embereket az Ő országának építésénél.

Liebstöckl.

Köszönöm szépen.

Egy hideg téli napon egy hölgy akart bemenni egy bérházba. A nehéz kaput azonban csomagjai miatt, nem tudta kinyitni. Meglátta ezt egy szegény fiucska az utcán, odasielt és kinyitotta a kaput. A hölgy barátságosan a fiucska pillantott és így szólt: Köszönöm szépen!

— Hallottad? — Szólt a fiu a vele levő barátjához.

— Nem. Mit?

— Ez a hölgy azt mondta nekem, köszönöm szépen. Ezt ritkán mondják nekünk.

A hölgy meghallotta és barátságosan megjegyezte:

— Iparkodok barátságos és udvarias lenni.

Teltek az évek. A hölgy egy decemberi napon egy nagy áruházba ment, hogy kará-

csonyi bevásárlásait eszközölje. Vásárlás közben jólesően látta, hogy egy fiatal segéd, mily rendkívül udvariasan szolgálja ki, meg is jegyezte a társaságában lévő barátnőjének: Mily jólesik ha barátságosan kezelnek. Különböztetnem panaszkodom a nagy áruházak kiszolgálói ellen, még akkor sem, ha a nagy forgalomban néha türelmetlenek és nyersnek is. A fiatal segéd meghallotta e megjegyzést és így szólt a hölgyhöz:

— Bocsánatot kérek, de önagysága volt az, ki néhány év előtt megtanított arra, hogy mindenkivel szemben udvarias legyek.

És a hölgy a legnagyobb csodálkozására elbeszélte, hogy néhány évvel azelőtt, mint szegény elhagyott fiu kaput nyitott neki és akkor jól esett neki hallani, amint e kis szíveséget megköszönte. A barátságos szavak vágyat keltek benne, hogy a társadalomban több legyen, mint egy utca gyermeke. Állás után nézett és ezen áruházban először, mint kifutó kapott alkalmazást és most tiszteletben tartott alkalmazottja és bizalmi embere a cégnek. Milyen szép eredménye lett e kis mondatnak: Köszönöm szépen. Vajjon mi olyan barátságosak vagyunk-e, hogy remélhetünk ilyen gyümölcsöt? Isten Igéje arra is figyelmeztet, hogy beszédünk kellemesen fűszerezett legyen. (Kol. 4, 5-6.)

L. L.

„VIGYÁZZATOK...”

Bókai Farkas.

Mit a Föld ad, csak káprázat,
Semmi az: Csak szélhajtászat.
Tudom: Megyek, készülődöm,
Bot kezemben, készen állok,
Szemem Rajtad, Uram Jézus,
Itt lenni, csak mint vándor járok
— A Földtől már mitsem várok.

Miért mennek az emberek a templomba?

Némelyek — sétából.

Némelyek, hogy ismerőseikkel ott találkozzanak.

Némelyek — szórakozni, mulatni.

Némelyek — időtöltésből.

Némelyek — a szónokot kritizálni.

Némelyek magukat — illetve öltözetüket mutogatni.

Némelyek — aludni.

Némelyek — kegyességüket fitogtatni.

Némelyek Istennel üzletet kötni.

És csak néhányan töredelemből, vágytól hajtva, hogy a megigazult vámszedő módjára meghajoljanak az Ur előtt. Te melyik csoporthoz tartozol?

Az igaz ut.

Igaz az Ur, minden Ő utában (Zsolt. 145. 17.)

Istennek utja sokszor meredeken vezet, éles kövekkel van kirakva, keskeny és az utszéli bokrok megtépdesik a vándort. De Istennek utja — igaz, nincs azon hamisság, álnokság. Jézus utja az igazság szent őszinteség utja és ha tanítványai akarunk lenni, mi sem választhatunk más utat. Pedig Isten gyermekei is mily sokszor köntörfalaznának és nem az igazság ösvényein haladnának az Ur után a menynevei Sionba, hanem a félelem, az érdek a rosszindulat, féltékenység letérite őket olyan mellékösvényekre, melyeken pedig Jézus soha nem járt és így ők sem járhatnak. Veszélyes út ez és féltő, hogy nem esnek e valami szakadékba, vagy nem tévednek-e a világ útjára, hogy azután Jézus utját örökre elveszítsék szemek előtt. Az Ur utja az igazság utja és arról egy lépést sem szabad letérnünk, magunkat azzal áztatva, hogy ez nem olyan veszedelmes dolog és a helyzet kényszerít arra.

Ha jól emlékszem, hatodik gimnázista koromban történt az eset. Hittanárunk a hazugságokról beszélt. Közben fölítettük neki azt a kérdést, hogy hazugság-e az, ha valaki tőlünk pénzt kér kölcsön és mi azt megtagadjuk mondván, hogy nincs, noha zsebünkben van a kért összeg? Tanárunk a következő diplomatikus választ adta:

— Bátran mondhatjuk, hogy nincs, csak utánna gondoljuk hozzá, — a te számodra.

Hogy engem akkor sem nyugtatott meg ez a felelet, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy még ma is, — több mint huszonöt esztendővel utánna — emlékszem e feleletre és megismerve az Urat, világosan látom, hogy ez nem Jézus felelete, mert nélkülözi az őszinteséget, az igazságot és az Ur jelenlétét.

Egyszer egy testvért látogattam meg. A ház kapuján egy táblácska volt ezzel a tőmonddal:

— A kutya harap. — Amint elém jött, megkérdeztem, hogy hol a kutya? Nevetve felelte, hogy neki bizony nincs kutyája. Meglepődve kérdeztem, hogy akkor miért van kinnt az a tábla?

— Óh kérem, — felelte — én ezzel nem hazudok, mert csak egy egyszerű mondatot írtam ki, hogy „a kutya harap” és nem azt, hogy nekem harapós kutyám van. Így akarom az alkalmatlankodó koldusokat és házalókat távol tartani portámtól.

Vajjon ez az Ur szerinti elintézés és ez Istennek utja? Aligha. És mily sok hasonló eset van, amikor Isten gyermekei hasonló módon járnak el, hivatkozván az Ur szavaira, hogy ő mondta, hogy legyünk okosak mint a kigyó. Tényleg ezt Ő mondta, de ne felejtjük el, hogy az okosság, nem csürés-csavarás, hamiskodás,

ravasz kifogás és kibuvás, hanem okosság, szem előtt nem téveszteni a célt, mely felé törekszünk.

Hogy utunk egyenes-e és Jézus szerinti való-e, annak egy nagyon egyszerű próbája van. János evangélistának első rész 47—52 verseiben olvashatjuk Natanael találkozását az Ur Jézussal. E találkozásnál így szól az Ur, mikor meglátja Natanaelt: Ime egy igazán izraelita, kibem hamisság nincsen. (48) Vajjon ha az Ur a te egész belső és külső életedet figyelni, mondhatja-e: — Ime egy tanítványom kibem hamisság nincsen! Kiállod ezt a próbát?

(l. j.)

A bélpoklos meggyógyítása.

Márk 1. 40—45.

A poklosság betegsége a legborzalmasabb nyavalyák közé tartozik. Nemcsak a kin és utálatosság tette ezt bajt szörnyűvé azzal, hogy a bőr és hus szinte elevenen rothad meg a betegen s a csontok elmálásával a végtagok leeshettek, hanem az volt a betegségben félelmetes, hogy rendkívüli ragályosságánál fogva a poklosokat kivetették az emberi társadalomból, úgyhogy azok a városon kívül éltek s meg voltak fosztva a betegek vigasztalóitól, a gyöngéd kezektől, a résztvevő rokoni szivektől. Mily borzalmas volt arra ébredni, hogy a testen egy halvány folt a betegség jelenlétét és kéréllhetetlen közeledését jelenti. Rettenetes napok következtek a szívszakitó fájdalom után, hogy az emberek társaságát és a rokonokat, nőit, gyermeket el kellett hagyniok. Aztán látták mélyülni, nagyobbodni a sebet. S nem volt hatalom, mely a szörnyű bajt elháríthatta volna. Így volt ez a mi bélpoklosunkkal is.

De aztán jött egy nap, melyen más hirt hallott. Egy orvosról, aki tömegével gyógyította a betegeket. S nemcsak gyógyító erőről beszéltek, hanem az orvos szeretetéről is, mely őt táradhatatlanul űzi a nyomorúság felkeresésére. Vakokat ismert, kik most áldva dicsérték a fényes napvilágot; sántákat, kik boldogan, ugrándozva jártak; ördögöktől, tisztátalan szellemeiktől megszállt embereket, kik most szelid békével dicsérték a nagy Orvos szeretetét és hatalmát. Az egyik odakiáltott neki az utról: Téged is meggyógyíthat a Mester! S a mi poklosunk figyelt, gondolkodott, remélni kezdett. Várta, hogy arra is elmegy a Mester, amerre ő szokott az ut mellett állani és élélmiszerekért koldulni az arra elmenőktől. De a Mester nem járt arra. A hírekkel együtt nőtt a hit és vágyakozás, a várással együtt növekedett a türelmesség.

Egyszer azt hallotta, hogy a mester egy

laluban van, amely közel esik hozzá. És ekkor a lélek feszültsége akkora lett, hogy többé nem tudott helyben maradni. Bár szigorú törvények tiltották, hogy lakott helyre menjen: ő keresztültört törvényen és korlátokon s bement a városba, hogy a mester többé el ne kerülje őt. Az emberek megütközve nézték, ijedten tértek ki utjából, zúgolódva szidták, hogy még az előírt „Tisztátalan”-t sem kiáltja figyelmeztetésül. S ő csak ment előre, míg egyszer ott volt egy sokaság közepette, mely a mester körül tolongott. S akkor nem kért, nem gondolkozott többé, hanem odavetette magát az Ur elé és így szólt hozzá: „Uram, ha akarod, meggyógyíthatsz engemet!”

Voltak az Urnak betegek, kiket neki kellett megkeresnie, mert oly tehetetlenek voltak. Ilyen volt a 38 esztendő óta beteg ember, ki tehetetlenül és reménytelenül feküdt Bethesda egyik tornácában; vagy a kishitű kapernaumi királyi ember. De mentek hozzá oly betegek, vagy betegek hozzátartozói, kiket rendithetetlen szilárd hit vitt oda s az a tudat, hogy a Mesternek csak egy szavába kerül az, ami nekik évek szenvedését, haszontalan várakozását jelentette. Ilyen volt a kapernaumi százados, meg a gutaütött, ki négy emberrel vitette magát az Urhoz s a házat bontották meg a kedvéért; vagy ilyen volt a vérfolyásos asszony és a szirofeniciai anya, ki még gorombasággal sem engedte magát elűzetni az Úrtól. A mi belpoklosunk ezekhez a halározottakhoz tartozott. Ebben a mondatban: Uram, ha akarod, meggyógyíthatsz, az fejeződött ki, hogy a gyógyulás most már nem tőle, aki az Orvoshoz érkezett, hanem egyedül ettől az Orvostól függ, akinek akaratára ő magát feltétlenül rábizza. Úgy hangzott ez, mint a kapernaumi százados szava, aki még azt sem tartotta szükségesnek, hogy a Mester a beteget fölkeresse. A poklos ott van; most minden a Mestertől függ már!

A Mester most oly mozdulatot tesz, mely emberi okosság és emberi törvény szerint egyaránt kerülendő lett volna. Kinyújtotta kezét és megérintette a belpoklost. Nem félt attól, hogy a poklosság ráragad. Az a kinyújtott kéz olyan volt, mint egy cső, melyen át a poklosság szörnyű nyavalyája halad az Üdvözítő felé. De ugyanezen a vezetéken az Üdvözítőtől a beteg felé az Élet haladt. S az élet volt az erősebb: elsodorta maga elől a betegséget s a beteg meggyógyult. Am nem a kinyújtott kéz volt a valóságos vezeték, melyen ez a kétféle áramlat haladt: a kép csak jelképezte azt a összeköttetést, mely a szíveket kötötte össze. Ez a belső valódi, vezeték a belpoklos hite és az Üdvözítő gőggyitő akarata volt. „Akarom gyógyulj meg!” — szól a Mester és az élet ereje azonnal behatol a szenvedő, sötét, de bizó lélekbe, hogy azon keresztül széthataljon a testbe s megelevenítse azt. A lélek és szellem dolgai valóbb valóságok, mint a test dolgai. A fé-

Karácsonyra . . .

*Megállnak a diszruhás három királyok,
Fejük felett egy új fényes csillag ragyog.
A jászolból sugárzó fény vakít,
Az isteni Gyermek egy új világot indít.*

*Az új világon bős viharok dülnek.
Az emberek sötétben gyűlölni tanulnak,
A szemekből forró könny csurog,
A szeretet már alig mosolyog.*

*Gyuljon új fényre a régi fényes csillag,
Ezerszeres hanggal szóljanak a szavak,
Amit el nem mostak annyi ezer évek,
Krisztus ígéje: Egymást szeressétek!!*

ÓRIÁS PAL

közlő fiu magában száll s egyszerre eltűnnek előle a disznók, moslék és a meggyűlölt, inséges vidék s ezek helyén megjelenik az elhagyott Atyának a képe, úgy, ahogy sohasem látta otthon. Ha itt mindenki elhagyta is őt, azt az egyet tudja, hogy az édes Atya nem fogja eltaszítani a hazatérőt. Amely pillanatban bűnbánattal, hittel fordult vissza az Atya képehez, abban a pillanatban csodálatos összeköttetés támadt a megtérő fiu és távollevő Atya között és ezen a kapcsolaton át beömlött az Atya szeretete a fiu meggyötört lelkébe.

Próbáljuk meg mi is ezt a szellemi kapcsolatot, amely Isten és a hívő emberi szív között van s fel fogunk fedezni egy világot, melynek létezéséről nem tudtunk addig. Valóbb ez a világ, mint az étel, testi örömök, hiúság világa, szóval a test, a látható világ. Édesebb ennek a szellemi világnak szeretete, mint minden földi, testi szeretet gyönyörűsége. Erősebb a szellemi világ ereje, mint a tenger hatalma, mint az az erő, mely az óriás hegyeket fölvetette; erősebb, mint a halál! Nem emberi elhatározás vitte a belpoklost Jézushoz, hanem Istenből kapott világosság, mikor minden akadályon által megkereste Őt. Ebben az Istenből kapott fényben hitt és úgy bízta rá magát a külsőleg jelentéktelenné látszó Jézusra, mint hegyeket mozgó isteni erőre, mely az ő betegségét eltudja söpörni. Olyan a hit, mint a villámhárító aranyhegye, melybe a földi villamosságnak minden feszültsége összegyűl a kicsattanásig; lehetetlen, hogy e feszültség az ég villámát magához le ne vonja! Higyj Istennek és Isten felelni fog neked, úgyhogy álmétkodva fogod dicsérni hatalmát, fenségét és szeretetét.

(Józan.)

Gyűjts előfizetőket

a „Békeharang“-ra !

A tuláradó élet.

Nem tudom Istent eléggé magasztalni azért: amit velem cselekedett. Örvendve kell kiáltanom, — Áldjad én lelkem az Urat és el ne felejtkezze arról, hogy mily jót cselekedett veled. — Minden időben becses és drága ige ez: Jézus Krisztusnak vére megtisztított bennünket minden bűntől. — Örökké dicség és hála érte Istennek. Soha nem felejtetem el, mit Isten velem cselekedett. Ez a lélek keresztsége volt. Istennek tüze lelkembe alá szállott és oh mily öröm, boldogság és béke töltött el engem. Csak most tudtam meg azt, amit azelőtt soha, hogy mit jelent a — megszentelődés. De a megszentelt élethez szükséges, hogy Istennel elrejtett életben és világosságban járjunk, miként Ő is Világosság. Soha többé nem szeretném drága Üdvözítőmet szóval, vagy cselekedettel megbántani. Mindent, amit teszek, Isten dicsőségére akarok tenni: nem akarok botránkoztatásra alkalmat adni: őszinte vágyam úgy élni, ahogy Isten kívánja, hogy éljek. Isten segítsen ebben. Hiszen csak akkor tudok igazán munkálkodni az Ur számára, ha magam is igaz vagyok. Nem tehetek róla, dolgoznom, munkálkodnom kell, mert Isten lelke vezet és akiket Isten vezérel, azok Istennek fiai. (Róm. 8/14) Örökké hála ezért neki. Bár adna az Ur minden gyermekének szent komolyságot számára munkálkodni. Adja az Ur, hogy országa minden gyülekezetbe eljőjön. Oh mennyi áldást ígér nekünk. Ti vezetőik, ne vegyétek ezen ígéreteket a gyülekezetekben felületesen. Oh hány lélek jár még egy-egy gyülekezetbe, ki még nem tért meg és életét nem adta át komolyan az Urnak. Mennyi világias lelkületet és büszkeséget lehet még ott találni. Kedves testvérek ébredjete fel. Kell, hogy vágyakozzatok a teljes szentségre, mert anélkül senki sem láthatja meg az Urat. (Zsid. 12, 14.)

Szivem telve Isten szeretetével és Isten minden gyermekének szeretném oda kiáltani: — Mossátok meg magatokat Jézus vérében: a vér teljesen megtisztít. Az egész világért nem adnám oda, amit az Ur velem tett. Egyedüli vágyam, teljes szívvel mennél többet munkálkodni Őérette. Kedves testvér, téged is áldjon meg az Ur ilyen törekvésedben és adjon neked is ehhez testi és lelki erőt. Oh mennyi öröme lesz. Ne félj, a világ és a gonosz semmit sem tehet ellened, hiszen ha Isten velünk, ki-csoda ellenünk. Legyen Ővé minden tisztesség és dicsőség.

M. A.

Hány új barátot
szereztél már a
„Békeharang“ számára ?

Naponkénti önvizsgálathoz.

1. Isten megőrző kegyelméért hálákat adva keltem-e fel ma reggel?
2. Ujból teljesen Isten oltalmába ajánlot-tam-e magam?
3. Megtagadom-e magam mindenkor és fölveszem-e keresztetemet, miként e téren Isten Lelke vezet?
4. Életemet Isten Fiának hitében élem-e, úgy, hogy Ő mindig bennem lakozik?
5. Van-e büszkeség szivemben, vagy részeze vagyok az Ur Jézus szelidségének és alázatosságának?
6. Vigyázok-e arra, hogy semmi időt el ne fecséreljek?
7. Örvendek-e mindenkor az Ur Jézus jelenlétének?
8. Fölhasznállok-e minden időt jót tenni?
9. Mindig akként cselekszem-e, ahogy szeretném, ha mások velem tennének?
10. Tartózkodom-e attól, hogy felebarátaimról, — különösen távollétükben, — rosszat mondjak?
11. Mindjobban és jobban figyelek-e lelkiismeretem hangjára?
12. Szent sovárgással vágyakozom-e a kegyelmi eszközök után?
13. Mértékletes vagyok-e minden dologban?
14. Naponta kutatom-e az Irást, imádkozó lélekkel?
15. Teljesen az Urnak vagyok-e szentelve?
16. Isten gyermekeinek bizonyossága szivemben van-e?
17. Életem megtermi-e a lélek gyümölcseit?
18. Hálának és dicsőretnak élete-e az én életem?
19. Csak az Ur Jézusban nyugszik-e meg lelkem és állandóan közösségben vagyok-e vele?
20. Készen vagyok-e e pillanatban is a halálra?

„Miként vélekedtek ti a Krisztus felől?“

Máté 22, 43.

E fenti kérdést az Ur Jézus a farizeusoknak tette föl. Ez a legfontosabb kérdés, melyre csak egy ember válaszolhat és amelytől úgy a jelenben, mint az örökkévalóságban, a boldogsága, élete és lelkiüdvössége függ. Kérdés, amelyre a felelet bezárhatja, vagy megnyithatja a mennyek kapuját, melytől nem térhetünk nyugodtan pihenőre, míg arra szivünk szerint, becsületesen tapasztalatból nem feleltünk. Ha valaki egy ipart foglalkozást kitanul és azzal magát és családját becsületesen elakarja tartani, akkor bizonyonnyal nagyon fontos, hogy megkérdezze önmagát, hogy — vajjon értem-e a

mesterségemet, valóban mester vagyok-e abban? El tudom-e magamat és enyéimet abból tartani? Ha valaki földet, mezőt, szőlőt akar vásárolni, hogy így keresse boldogulását, mi sem természetesebb, minthogy előbb megvizsgálja azt, hogy tényleg ért-e annak műveléséhez, rendben tudja-e azt tartani és elintézni mindazt, ami a gazdasági élethez tartozik? Az ilyen önvizsgálatot mindenki nagyon természetesnek és magától értetődőnek találja, pedig sokkal fontosabb és lényegesebb, hogy egy lélek valóban teljes komolysággal, szíve mélyéből őszintén megkérdezze: — Miként is vélekedek Krisztus felől?

Örökéletre elhívott emberek vagyunk, kiknek halhatatlan lelkünk van és annak is megvan a maga kívánalma és szükséglete, mint a testnek. Minden nappal és minden órával az örökkévalóságához közeledünk. Testünk, bár lassan, de állandóan emésztődik. Napjainkat fogyasztjuk és mint az Írás mondja: — Szükség, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és azután az ítélet... Igen, az ítélet, mert mi lesz bűneiddel? Gondolataiddal, szavaiddal, cselekedeteiddal, melyek Isten előtt meg nem állhatnak? Ilyen körülmények között fontos tudni, miként vélekedünk Krisztus felől? Hogyan állunk vele szemben? Vajjon az Üdvözítő-e, aki által meneteled van az Atyához? Elfogadtad-e Őt teljesen és úgy élsz-e, hogy Ő is elfogadhat tanítványának? Kedves Lélek, az Ur tőled is kérdezi: — Miként vélekedsz a Krisztus felől? H. L.

Új könyv. Megjelenik a legszebb karácsonyi ajándék, új. Biberauer Richard „Ez is India” c. könyve, melyben saját tapasztalatai és széleskörű tanulmányai alapján mutatja meg a mai India kérdéseit. Külön értéke a könyvnek, hogy keresztény szempontból világítja meg a Gandhi-rejtéjt és képet a missziók új helyzetéről is. A jószemű és jótollu író utleírása felér egy utazással. Így a könyv eléri az utleírások legkivánatosabb célját, minden olvasója egy indiai utazás tapasztalataival lesz gazdagabb. Néhány fejezet címet ismertetünk: — Emberek, állatok, riksakulik. — Az angolszász illúzió. — A halszemű istennő templomában. — Autóbuszon a szellemek országába. — A néma milliók kiáltanak. — Kortárs az istenülés utján. (Gandhi). — Az ember, aki megöli az Isteneket. — Előjegyzési ár fűzve: 2'80 P, diszes kötésben: 3'80 pengő és 20 fillér portó. Bolti ára jóval magasabb lesz. Megrendelhető: Szilvesz-

ter nyomda R.-T. könyvosztály. Budapest, XIV. Hermina ut 37.

A magyar Keresztyének Naptára leszakító bibliai tömbnaplár 1938 ik évfolyama október első felében megjelent. A rövid bibliamagyarázat és ahhoz fűzött kedves illusztráción kívül a naptár a bővebb bibliatanulmányozáshoz is segítséget nyújt bibliai vezérfonalával. Házi áhítat tartására sokszáz és száz családban használják és erre áldott eszköznek bizonyult. Ára: maga a tömb P 1'20, művészi hátlappal P 1'60, könyvalakban P 1'60. Megrendelhető a Bethánia könyvkereskedésében Budapest, VIII. Gyulai Pál u. 9. 10. Példányon felüli megrendelésnél 25 százalék árengedmény.

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Aranyrud a virágágyban. Ballarat East victoriai városkában (Ausztrália) Vivian Rose 16 éves fiu atyja kertjében dolgozva, szinaranyrudat talált az egyik virágágyban körülbelül egy méter mélységben. Az arany értékét ötezer pengőre becsülik. Azt hiszik, hogy menekülő aranytolvaj áshatta el a kincset fél évszázaddal ezelőtt, az ausztráliai aranyroham idején. Nincsen oly rejtett dolog, mely napfényre ne jöjjön. Vajjon neked kedves olvasó, nincsen ilyen elásott bűnöd?

Kedves Előfizetőinek, Olvasóinak és Barátainak áldott ünnepeket és kegyelemteljes ujesztendőt kíván a

Békeharang

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Funk Márton, a magyar missió volt superintendense, jelenleg a németországi sátormissió igazgatója, nejével f. évi október hó 27-től november közepéig hazánkban tartzkodott és meglátogatta az egyes gyülekezeteket, melyek csaknem mind az ő vezetésének idejében alakultak, mert a magyar munka e melegszívű barátja egyéni közreműködésével és összekötéseivel mindenkor a legnagyobb buzgalommal munkálkodott a magyar-missió érdekében. Látogatásai során természetesen az Igével is szolgált a közösségekben, a viszontlátás örö-

meivel kapcsolatban hirdetvén az Ur Jézus által a bűnökből való szabadulást. Nagy szeretettel fogadott testvérünk, ki husz évig volt a magyar-misszió vezetője, látogatásait eredetileg egy hónapra tervezte, de munkakörében történt változás miatt, — u. i. jelenlegi munkája mellé a zwitai gyülekezet és a superintendensi kerületet is megkapta, — kénytelen volt eredeti tervétől eltérőleg látogatásait hamarabb befejezni.

Budapesten nagy áldással hirdette az evangéliumot Stewart A. Jakab a volt skót válogatott labdarugóból lett evangelizátor. Adja az Ur, hogy a magvetést az Ur bőséges áldása megtermékenyítse, bőséges aratás kövesse.

Uj külmisszió munkást állít szolgálatba a budapesti ref. egyházmegye. Az október 15-én tartott egyházmegyei közgyűlés egyhanguan elhatározta Parragh Lajos református segédlelkésznek munkába állítását. Ez a tény is világosan mutatja, hogy miképen éled a ref. egyházban a külmisszió iránti felelősség. Rövidesen el kell jönni annak az időnek, amikor a gyülekezetek szívvél-lélekkel ott állanak a külmissziói munka mögött és akkor valóságban is megtapasztalhatjuk; hogy mennyi áldás származik itthon is misszionáriusok távoli munkájától.

Gyűjtsünk használt levélbélyeget! A külmissziói munkát támogathatjuk azáltal is, ha összegyűjtjük a levelezésünkön levő használt levélbélyegeket, elkérhetjük ismerőseink, egyes hivatalok, takarékpénztárak levélbélyegeit is és nyomtatványként küldjük meg a Magyar Református Külmissziói Szövetség címére: Budapest, IX. Kálvin-tér 8. II.

... anyád tanítását el ne hagyd.

Washington Györgynek, a nagy amerikai államférfinek, nem volt nagyobb vágya, mint hogy tengerész legyen. Egy alkalommal már ládáját a hajóra vitette hogy elmegy hazúlról és még épen csak édes anyjától akart elbucsuzni. Midőn távozott, észrevette, hogy anyja, bár némán, de mély fájdalommal néz utána. Azonnal visszahozatta ládáját és otthon maradt. Édesanyja elérzékenyedve mondta: György. Isten megígérte, hogy megáldja azokat a gyermekeket, kiket szüleik megáldanak. Ő téged is meg fog áldani. És az Ur valóban megáldotta őt. Halála után így emlékeztek meg róla: — Első volt a háboruban, első a békében, első, polgártársai szívében. —

Igy jutalmazza Isten, ha egy gyermeket meghat anyja fájdalma és — „annak tanítását el nem hagyja.” —

Semmiből valami.

A baseli missziói intézetben volt egyszer egy ifjú, ki missionárius akart lenni, de egy idő múlva tanítója tehetségtelennek találta és elbocsátását indítványozta. Az intézet felügyelője nehéz szívvvel indult, hogy e szomorú hirt a növendékkel közölje. De amint be akart lépni, hallotta, hogy az ifju imádkozik. Várt és hallgatózott. Oh, mily bensőségesen és szívvvel imádkozott. A felügyelő csendesen eltávozott és közölte társaival, hogy olyan növendéket, ki így tud imádkozni, nincsen szíve elküldeni. A tehetségtelen ifju maradt Ő lett később Jeruzsálem oly áldott lelkű evangélikus püspöke Góbat Sámuel.

Az Ur tud semmiből valamit alkotni.

(Kéziratok megőrzésére s visszaküldésére nem vállalkozunk. Levélben csak akkor válaszolunk, ha válaszbélyeg mellékelve.)

Türelmetlen: Ne tessék türelmetlenkedni. Sajnos helyszüke miatt kénytelenek voltunk a múlt számból a szerk. üzeneteket kihagyni. A szerkesztőnek mindig komoly fejtörést okoz, hogy tulszedés esetén — ami gyakran előfordul mit hagyjon ki. Novemberi számunkban a szerkesztő helyett a kiadó üzent. Kérjük meg-szívlelni, mert ha az abban foglaltakat magáévá teszi, azzal előmozdítja azt, hogy helyszüke miatt ne kelljen cikkeket kihagyni, mert akkor gyakrabban, vagy nagyobb terjedelemben jelenhetünk meg. Vannak cikkek és versek, melyek hónapok óta várják, hogy napvilágot lássanak a Békeharang hasábjain. Tehát türelem.

Józan. Őszintén örültem, hogy életjelt adtál magadról. Köszönöm és várom a folytatást. Zsid. 13, 1.

Versek: Jó ha az év végén tisztázzuk a helyzetet a versek dolgában. Közölhetők: Zsol-tár. Vigyázzatok! Én hiszek Neked. Én és te. Ha nem lenne isteni kegyelem. Merengés. Mi-ért? Igen sokáig. Adjátok nekem a keresztet. A többi nem közölhető.

F. K. kérdezi: Nem tévedtek-e az apostolok az Ur eljövételének kérdésében?

Ezt a kérdést bizonyonnyal nem úgy kell érteni, mintha az apostolok abban tévedtek volna hogy az Ur Jézus ujrájövetelében hittek. Nem. Ez a hitük, egészen bizonyos nem tévé-

désen alapult. Erről Péter is írt levélben: Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét. (Pét. II. 1, 16.) A kérdező bizonyára úgy gondolja, hogy az Ur eljövételének időpontjában tévedtek? Ez a kérdés már gyakran fölmerült és mi erre röviden és határozottan azt felelhetjük, hogy nem tévedtek és pedig azért, mert az apostolok soha nem említettek egy meghatározott időt. Ismerték Uruk szavát: És arról a napról óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égből az angyalok, sem a Fiu, hanem csak az Atya. (Márk 13, 32.) És ezért épen úgy ovakodtak az Ur eljövételének pontos idejét megemlíteni, miként az Üdvözítő is tarozkodott attól. Az egész Bibliában sehol sem található ilyen idő meghatározás és azért ne is akarjunk abból ilyesmit kiolvasni, mert aki azt teszi mindig megszégyenül.

De amit az egész Szentírás hangoztat, az az, hogy az Ur nemsokára jön. Közel van. Az ajtó előtt áll. Miként ha valaki az ajtó előtt áll, valóban közel van hozzánk, hiszen csak egy vékony fal és egy ajtó válassza el tőlünk és csak az ajtót kell kinyitni és előttünk áll, úgy áll az Ur Jézus e világ ajtaja előtt. Csak egy pillanat és föltünhet és megláthatja minden szem. Most is hallhatjuk kopogását az ajtón (igéjével és jeleivel.) A kopogás mindig hangosabb, sürgetőbb, de a belépés órája az Atya bölcs intézkedésétől függ.

Ezt hitték az apostolok és ezért mindig készen várták az Urat és nem tartották lehetetlennek, hogy még az ő földi életükben eljön. (Kor. I. 15, 52.) Bár azzal is számoltak, hogy előbb távoznak az élők sorából. (Fil. 1, 20—23. Péter II. 1, 14.) Tehát hitükben nem tévedtek és épen így kell nekünk is az Ur eljövételét hinni.

Olvasni szerető: Ön azt szeretné, ha a Békeharang folytatásos „hívó” regényt közölne. Szeretnénk mi is. De ahhoz szükséges volna, hogy lapunk legalább hetenként jelenjék meg. De így? Tessék csak számítani. Lapunk évente tizszer jelenik meg. Egy-egy számban legföljebb annyit közölhetne, amennyi egy rendes regény alakban két oldalnak megfelel. Tehát egy év alatt 20 oldalt közölne, ami azt jelenti, hogy tízévig tartana, még egy 200 oldalas regényt lehoz. Ha önnek akkora türelmet adott a jó Isten, hogy 10 évig tud egy regény végére várni, akkor azt használja valami gyümölcszöte-több dologra. Üdv...

Gyülekezet, vasárnapi iskola és ifjusági vezetöket kérem, hogy az evangélizációkról, ünnepélyekről, a híreket legalább jan. 15-ig küldjék be. A híreket egyáltalában kérem mindig azonnal beköldeni, mert elvégre olvasóink-

nak nem „kedveskedhetünk” pár hónapos „uj-donságokkal.”

D. B. H.: Ha az ön felfogását tennénk magunkévá, akkor lapunk címét „Vészharang”-ra kellene megváltoztatni. Ne felejtse el, hogy az Ur Jézus azt mondta: „A ti béketürestek által nyertek meg lelketeket.”

K. I.: Ön afölött gondolkodik, hogy nem tud prédikálni, nem tud „ugy beszélni.” Erről eszembe jut egy régi kis történet. Egyházunk alapítójának Wesley Jánosnak az öccse Károly — ki maga is különösen mint költő tevékeny és áldott evangéliumi munkásságot fejtett ki, — így fakadt ki fivére előtt: Oh bár szárnyaim volnának, hogy felrepülhetnék! — Mire bátyja következőképen hütötte le magasratörő ambicióit: — Ha az Ur azt akarta volna, hogy repülj, bizonyval szárnyakkal alkotott volna. — Ha az Ur azt akarná hogy prédikáljon bizonyval tehetséget adott volna ahhoz. De egész bizonyos, hogy az Ur is kijelölte az ön munkaterületeit. Dolgozzék ott hűséggel és szorgalommal, — bármily szerénynek gondolja is — és meglátja öröme lesz benne és áldás fog fakadni munkájából másokra is.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZÁJTELETET

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órákor és este 7 órákor,
csütörtökön este 7 órákor.
BORJAD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órákor.
DOMBOVÁR: Bezerédy u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7, Péntek este 7 órákor.
KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 10 és este 6 órákor, csütörtökön este 6 órákor.
KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órákor.
MISKOLC, Ghillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4 és szerdán este 7 órákor.
NYIREGYHÁZA: Dessewffy-tér 10.
Vasárnap d. e. és este.
SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős szerkesztő: Liebstöckl Jenő.
Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Nyomatott: „Kultura” könyvnyomdában.
Kaposvár, Gróf Tisza István-utca 1/a
Nyomdáért felel: HENCZER ISTVAN.